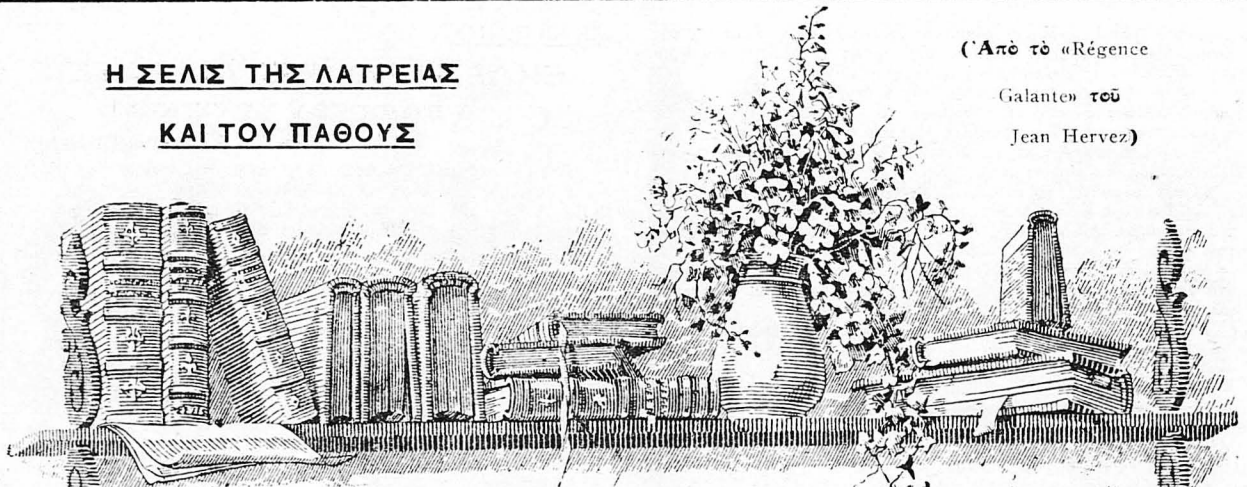

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

(Από το «Régence
Galante» του
Jean Hervez)

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Η Δούκισσα Χ... στο Στρατάρχη Ντέ Ρισελιέ:).

Φίλιτάτέ μου αδιόρθωτε,
'Ο θυμός μου ξεχείλισε πειρά απ' αυτά που βλέπω... Και σάν να μη με φτάνανε αυτά, άρχισα τώρα ν' ακούω ένα σωρό σκάνδαλα εις βάρος σου.

Δέν πρόκειται βέβαια ούτε για τις νίκες του στρατού μας στη Φλάνδρα, ούτε για την κακοδιοίκηση του Κράτους. "Όλα αυτά λίγο μ' ενδιαφέρουν, όταν δέν είσαι μετερδεμμένος κι' εσύ... Καθώς λοιπόν καταλαβαίνεις, πρόκειται για τα κατορθώματά σου!

Όψ! Σέ βαρέθηκα, μιά την αλήθεια... Ούτε κοκκορας άνετασμένος στη μάντρα δέν φλυαρεί με τόσο άδιακρισία για τις κατακτήσεις του, όπως εσύ...

Και τό κακό εινε πως ό κόσμος σέ πιστεύει. Ναι, σέ πιστεύει γιατί είσαι Ικανός να κάνεις τό πάντα. Γιατί μονάχα για σένα ή Φύσι σπατάλησε τις χαριές της τόσο ασυλλόγιστα και τόσο άφθονα.

Πόσο βάρηλα, μοναδικέ μου φίλε, να σέ σκλάβωνα για πάντα εγώ. Πόσο εύτυχισμένη θά ήμουν να σ' έβλεπα πάντα στα πόδια μου γονατισμένο, με τό άσυναγώνιστο στην όμορφιά κεφαλάκι σου άκουμπισμένο απαλά στα γόνατά μου!... Πόσο τρυφερά ήμπλεκα τά δάκτυλά μου στις χαριτωμένες μπουχιές των μαλλιών σου!

Χωρίς να θέλω, Θεέ μου, σέ γράφω «άγαπημένο μου» και όνειρευόμυαι ζήτνια! Ναι, με τυραννεί τόσο ή κακομαθημένη και άμυαλη λατρεία μου, που μονάχα σ' δνεγο μπροθό να χαρώ τις εύτυχισμένες αυτές στιγμές. "Όστόσο, θά σου δώσω πάμι μεριζές συμβουλές, σχετικές με την κυρία Μισελέν:

Σου τονίζω, αγάπη μου, ότι πηγαίνεις να τη ρίξεις μέσα σέ φριχτή κόλαση! Τι σούκανε ή καίμενη; Εινε τόσο καλή, τόσο τρυφερή και σέ λατρεύει σέ τέτοιο βαθμό, πουχασε πειρά τό λογικό της... Θυσίασε για σένα τό τάν, κυριολεκτικώς τό πάν! Γιατί δέν την αφήνεις ήσυχη; Γιατί τη ρεζιλεύεις με τις ερωσίες σου και με τη διήγησι, την άδιακριτη και άναξια σου, των τρώτων της, των στεναγμών της και των τρυφερών επιθέτων που σου ψιθυρίζει την ώρα που σβύνει στην άγκαλιά σου;

Ό έγωισμός της βέβαια την παρηγορεί πότε-πότε για τις θυσίες που κάνει για σένα. Κολακεύεται γιατί κρατάει ένα δούκα στην άγκαλιά της, και μάλιστα

τόν πιο γοητευτικό και χαριτωμένο δούκα απ' όσους είδε ως τώρα ό κόσμος... Μά εγώ δέν άνησυχώ σχετικώς για τό παρόν. Άνησυχώ για τό μέλλον.

"Όταν άργότερα καταλάβει ή γυναίκα αυτή πόσο άπατήθηκε στην έκλογή της και στις θυσίες της, όταν δει ότι ό άνθρωπος για τόν όποιον έκανε τό πάν, ότι αυτός για τόν όποιο μιλούσε μονάχα και συγκλονιζόταν όλη ή βλαξή της, όχι μόνο δέν την αγαπά, μά και την ειρωνεύεται και την εκθέτει, τότε... σ' αφήνω να φανταστής εσύ τό παρακάτω... Θά σου τά πώ όμως, γιατί τίποτα τό σοβαρό δέν περιμένω από σένα δυστυχώς, άγαπημένε μου...

Λοιπόν: "Όταν συμβούν αυτά που γράφω παραπάνω, ή άτυχής αυτή γυναίκα θά τρομάξει βλέποντας τό τρομακτικό βάρηλα, στο όποιο έπεσε. 'Ο φόβος της τιμορίας του Θεού, ή θλίψη της γιατί προδόθηκε από σένα και ή περιφρόνησι του κόσμου και τό σφάλμα της, όλα αυτά μαζί θά δηλητηριάσουν τη ζωή της και θά τη συντομεύσουν...

Και αίτια όλων αυτών θάσαι σύ! Δέν έχω τη δύναμη να σου γράψω άλλο, άγαπημένε μου, παρά ότι σ' αγατώ περισσότερο κι' απ' τη ζωή μου...

X.

(Η ίδια προς τόν ίδιο:).

"Έλαβα την έπιστολή σου, αγαπητέ μου δούξ, με άληθινή ευχαρίστησι και είδα να μου γράφεις ότι θά με συναντούσες χθές βράδυ στη Μάντη...

Μου φαίνεται λιγάκι περιττό να σέ είδοποιήσω ότι δέν ήρθες, γιατί βέβαια τό ξέρεις όπωσδήποτε καλύτερα από μένα!

Γ' αυτό σου γράφω άπλώς, ότι σέ περιμένα ματαιώς... "Όπως πάντα, δυστυχώς, ματαιώς!

Ό Θεός και σό μονάχα ξέρετε τι είδους μετριμάντικες επιχειρήσεις σέ κράτησαν στο Παρίσι... Μά και μένε κι' εσύ, δέν τις τακτοποιείς τουλάχιστον έτσι, ώστε να σου μένη και λίγος καιρός να βλεπόμαστε πού και πού;

Έχασες πειρά τόσο πολύ τόν λογαριασμό, ώστε να σου ξεφωτάνουν πάντα καινούργιες ύποθεσις και καινούργια ραντεβού; Κράτα και σημειώσεις στο καρτέ σου, εύλογημένε, για να βοηθής

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΗΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΩΡΕΑΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Κι' έτρεμαν σάν τώρα τότε χαρις φύλλα τά κλωνάρια, στο άγκάλιασμα του νύτου, στού βορηά τό κρύο φίλι, άσπρα γυάλιζαν τά χιόνια μέσ' στα κίτρινα θυμάρια κι' έκρυβότανε στού λόγγο παγωμένο τό πουλί.

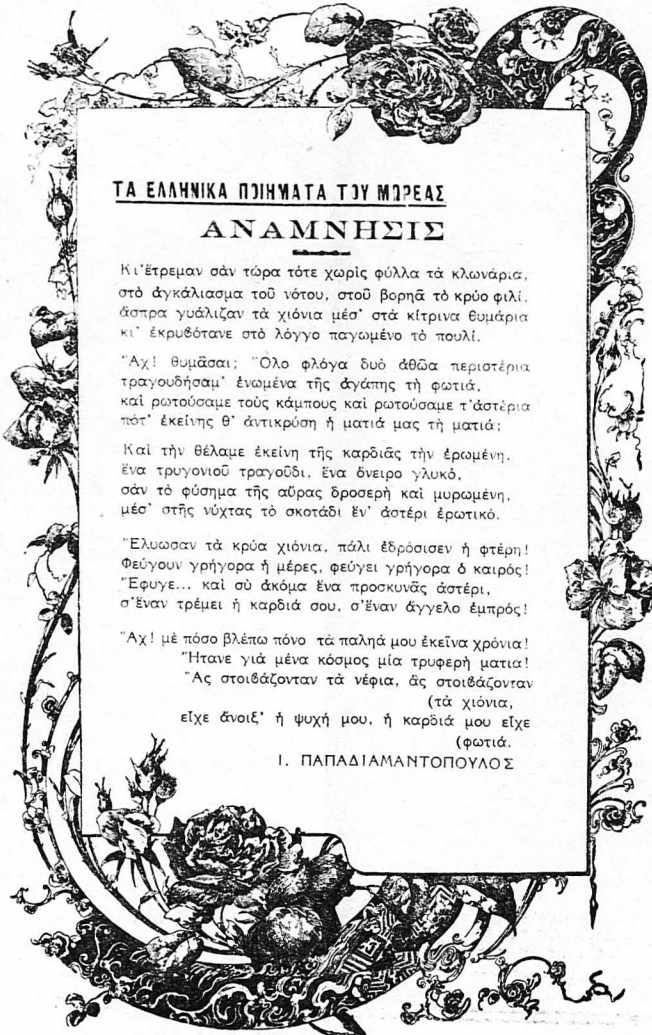
"Αχ! θυμάσαι: "Όλο φλόγα δυό άθωα περιστερία τραγουδήσασα' ένωμένα της αγάτης τη φωτιά, και ρωτούσαμε τούς κάμπους και ρωτούσαμε τ' άστέρια πότε' εκείνης θ' άντικρήση ή ματιά μας τη ματιά;

Και την θέλαμε εκείνη της καρδιάς την έρωμένη, ένα τρυγισού τραγούδι, ένα δνεπρο γλυκό, σάν τό φύσημα της άβρας δροσερή και μωρωμένη, μέσ' σ' της νύχτας τό σκοτάδι έν' άστέρι έρωτικό.

"Έλωσαν τά κρύα χιόνια, πάλι έδρόσιεν ή φτέρη! Φεύγουν γρήγορα ή μέρες, φύγει γρήγορα ό καιρός! "Εφυγε... και σό ακόμα ένα προσκυνάς άστέρι, σ'έναν τρέμει ή καρδιά σου, σ'έναν άγγελο εμπρός!

"Αχ! με πόσο βλέπω πόνο τά παλιά μου έκείνα χρόνια! "Ήτανε για μένα κόσμος πια τρυφερή ματια! "Ας στοιβάζονταν τά νείρια, άς στοιβάζονταν (τά χιόνια, είχε άνοιξέ' ή ψυχή μου, ή καρδιά μου είχε (φωτιά.

I. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

τουλάχιστον τη μνήμη σου!

Σου τό ξαναείπα, τέλος, κ' άλλοτε, στο έπαναλαμβάνο και τώρα: Προτιμώ να σε ξέρω άπιστο και άστατο, αλλά θέλω και να σε βλέπω ποτέ-ποτέ...

Φυλάξου άπ' τόν καρδιανάλιο Ντυμπού... Ξέρεις πόση δύναμη και έπιρροή έχει στον Άντιβασιλέα. Τι σου μπήκε λοιπόν να τόν προσαλίης και να του άρπάξεις τις φιληνάδες; Δέν σε φτάνουν τόσες άλλες που άφορηή ζητούν άπό σένα για να λένουν στα πόδια σου;

Δυστυχώς, άγαπημένε μου φίλε, αυτό είνε μια ακόμα άπόδειξη ότι τά παράτονα μου για τη διαγωγή σου είνε σωστά: Ζητάς τόν έρωτα περισσότερο για να ίκανοποιήσεις τη ματαιοδοξία σου και να κάνης θόρυβο γύρω στ' όνομά σου, παρά για να βοηθίς σ' αυτόν την εύτυχία...

Στείλε μου νέα σου γρήγορα, μη γρήγορα... Διού για κάθε τι που συνδέεται με σένα... Μη ξεχνάς λοιπόν να μου γράφης τακτικά για την υγεία σου, για τις ύποθέσεις σου, για κάθε τι που σου συμβαίνει.

Έμαθα πώς έγινες Άκαδημαϊκός! Φαντάζομαι λοιπόν ότι άπό δω και πέρα θα γράφης ενάνγιονστα τά γράμματά σου! Θά σε ύποχρώω ό τίτλος σου ό καινούργιος σ' αυτό, κ' έτσι δέν θα είμαι ύποχρωμένη να μαντεύω τί μου γράφεις κάθε φορά...

Επίσης μαθαίνω ότι ή δεξιώσεις που δίνει ή Αυτού Ύψηλότης ό Άντιβασιλέας, έχουν καταστήσει περιβόητες για τόν έκτραχηλισμό και την έλλειψη κάθε σεμνότητος που έπιζητεί σ' αυτές... Θάθελα να μη σ' έβλεπα να φιγουράρης εκεί μέσα.

Θά μου πής ότι ή κατακτητικές σου έπιχειρήσεις σε ύποχρώνουν να πηγαίνης όπουδήποτε τό καλεί ή ανάγκη... Αυτά όμως είνε σοφιστείες, φίλε μου. Ό κόσμος τόσο πολύ έχει χαλάσει σήμερα, που έπιχειρηματία του είδους σου βρίσκουν πάντα έπιχειρήσεις τοποθετήσεις των θελητήρων τους και στίς πό φανομενικά σεμνές συγκεντρώσεις... Έχει τουλάχιστον κρατούν και τά προσχήματα λιγάκι και ό,τι γίνεται, γίνεται με διάκρισι!

Μά με τις γκρίνιες μου αυτές σου δίνο πάλι τό δικαίωμα να φανταστής ότι ξηλεύω!

Η αλήθεια είνε, φώς μου άγαπημένο, ότι πονάει ή ψυχή μου για όλα όσα άκούω για σένα... Γιατί όλα όσα άκούω για λογαριασμό σου, μιλάν για τις άγάτες σου, για τις έπιτυχίες σου, για τις έρωτικές μηχανορραφίες σου. Στις ώρες σ' αυτά με άγονία, με λαχτάρα, με μια δίψα τυραννική, μηπως άνακαλύψω και τόν έαυτό μου μέσα σ' αυτά που σ' άπασχολών...

Μάταια ψαξίματα όμως. Μάταιες λαχάρες... Κανένα, άπολύτως κανένα γιναικείο όνομα, μερδεμμένο στα κοινοπολιτικά σου τριγυρίζουν, δέν μοιάζει με τό δικό μου... Τιποτα, άπ' όσα κάνεις, δέν έχει ως άπώτερο σκοπό τό άτομά μου, έμένα, την καρδιά μου, την καρδιά μου αυτή που σου έδωσα για πάντα και σου την ξαναδίνω και τώρα, άλλη μια φορά, ματωμένη άπ' τό μαρτύριο και πλημμυρισμένη άπό σένα...

X.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Όυτε τη θάλασσα μπορεί ό άνθρωπος να έμποδίση να ξαναγυρίση στο γαλά, όυτε τό νού να έπιστρέψη σ' έναν παλιό τόν στοχασμό. Τό φαινόμενο αυτό για τόν ναυτή λέγεται παλιόροια και για τόν ένοχο τύψη.

Τό παρελθόν και τό παρόν μοιάζουν σάν δυό μισοτελειωμένα άγάλματα, άπό τά όποια τό ένα έμεινε άκρωτηριασμένο άπό τόν χρόνο και τό άλλο πρόκειται να τελειοποιηθή άπό τό μέλλον.

Σατωμπριάν.

Συνηθίζουμε να φανταζόμαστε πως βασιλεύει σκοτάδι εκεί όπου δέν βλέπουμε τίποτε.

Γκαίτε.

Ποτέ ή ευαίσθητες καρδιές δέν άγατούν τις θορυβώδεις διασκευάσεις, ή όποιες άποτελούν την εύτυχία των ανθρώπων που δέν έχουν βαθιές συγκινήσεις.

Ρουσσώ.

Η γυναίκες προτιμούν να κατηγορή κανείς την άρετή τους, παρά τό πνεύμα και την άμορφιά τους. Φοντενέλ.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ό άλησμόνητος ήθοποιός Μάρκος στην Αίγυπτο. Πατάται και... ά-πατάται!... Ό Ίάσον και ή άχιβάδες. Η ιστορία μιας λαϊκής παροιμίας. Τι είχε ξεχάσει ό άμαρτωλός Κεφαλλονίτης. Ό στρατός και ό στέλες μας πρό τριάντα ετών. Δυό έπιγράμματα του Μαρτινέκου.

Όταν ό μακαρίτης ήθοποιός Μάρκος ήταν στην Αίγυπτο, πήγε ένα βράδυ με άλλους φίλους του στην «Άκαδημία των Μπιλλιάδων» της Άλεξανδρείας. Έκει είδε σ' ένα όισκο των μεξέδων φιλοκοιμμένες και ροδοκόκκινες τηγανισμένες πατάτες. Ό Μάρκος δέν κατάλαβε στην άρχη τί ήσαν κ' άφου τις άνακάτωσε με τό κρηούνη του, εκάλισε τόν διευθυντή της ύπηρεσίας και τόν ρώτησε:

- Δέν μου λές, κέρ Γιώργη, τί μεξές είνε αυτές;
- Πατάτες, κύριε Μαρξίνο.
- Ά, πατάτα! ανεφάνησε εκκλητικός ό άλησμόνητος ήθοποιός.

Πραγματικώς... άπατάται ναίει!...

Άλλη μια φορά πάλι, στην Άλεξανδρεία, όπου τόσο άγαπητός ήταν ό Μάρκος - οι Άλεξανδρινοί τόν έλεγαν «ό ήθοποιός με τη λαστιγένια μάσκα» - είχε προσκληθεί άπό τόν διευθυντόνα τό εκεί ξενοδοχείο «Μάξιστις» κ. Ίάσοννα Χατζήσιώννου, με μερικονούς άλλους ήθοποιούς, για να πάρουν τό δρεακτικό τους.

Ός μεξές για τί άπαράτητη μαστίχα, σεβριόστριχαν «άχιβάδες».

Ό Μάρκος, άφου τις είδε, γύρισε και έιπε στον κ. Χατζήσιώννου:

-Βρε άδελφέ, άφου σε λένε Ίάσωνα, έπρεπε να φέρης... Μ ή δ ε ι α κ' όχι άχιβάδες!...

Μια φορά ένας Κεφαλλονίτης πήγε στον παπά για να εξομολογηθή. Κι όταν ό παπάς τόν ρώτησε τις άμαρτίες του, ό Κεφαλλονίτης του έιπε πως είχε φάει μια Παρασκευή γάλα. Ό παπάς τούδωσε συχώρεσι για τό κρημα τόν αυτό και τόν έσυμβούλεψε να μην τό ξανακάνη.

Σε λίγο όμως ό Κεφαλλονίτης γύρισε πίσω κ' έιπε του πνευματικού:

- Παπά μου, ξεχάσα να σου πώ πως έσκότωσα και τόν πατέρα μου!...

Τότε ό εξομολογητής φώναξε:

- Έτσι μίλα μου, εύλογημένε... Άλλα εν' τ' άλλα κ' άλλο της Παρασκευής τό γάλα!...

Κι έκτοτε ή φράσι αυτή έμεινε στο λαό ως παροιμία.

Κατά τό έτος 1901, ό Έλληνικός στόλος άπετελείτο άπό τρία θωρηκτά, «Υδρα», «Σπέτσια» και «Ψαράς», 1 θωρακοβάριδα, 1 καταδρομικό, 1 θωρακοδρομόνα, 1 τορπιλλόβλο, 4 άτμομηδρόμονας, 6 άτμομηολίας, 4 κανονιοφόρους, 30 τορπιλλόβλα και 12 άλλα μικρότερα σκάφη, ήτοι έν δίωφ 63 πλοία.

Τό σύνολο των στρατιωτικων μας δυνάμεων έν καιρό ειρήνης στα 1901 άνήρχετο σε 27,500 άνδρες. Άπό αυτούς, 16,000 άνηκαν στα πεζικά και εύχονικά σώματα, 3,500 στο πυροβολικό, 1500 στο μηχανικό, 1600 στο ίπικό, 3,400 στη χωροφυλακή και οι υπόλοιποι 1500 σε διάφορα άλλα σώματα.

Νά τώρα και δυό έξυτνα έπιγράμματα του λησμονημένου Έλτανησιου ποιητού Έλισαβετιου Μαρτινέκου. Άφορούν και τά δυό τους παπάδες... της εποχής του ποιητού:

Παπά, μην πής για ξαγορά Μείσ' στον καιρό της λειτουργίας σε άρρώστον τό κληνάρι, ρωτούμενος ένας παπάς γιατί αν σε δει ξάφνον μπροστά αν είνε ό τάδε θεόςκος: για διάλο θα σε πάρη. —Σου λέω σάν έχεις ό δίσκος!

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ

Ό γιατρός διατάζει φάρμακα για τόν άρρωστο, αλλά δέν μπορεί να τά πη κ' ό ίδιος. Όλλανδική.

Όταν ό γιατρός καταλάβει ποιά είνε ή καλύτερη θεραπεία για τόν άρρωστο του, είνε άργά παιά, γιατί ό άρρωστος έχει πεθάνει. Γερμανική.

Όταν φωνάζεις τόν γιατρό, φώναξε και τόν Είρηνοδίκη για να κάνης τη διατήρη σου. Άγγλική.